

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Městský úřad Příbram**
sídlem Tyršova 108, Příbram
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Samkem
sídlem Pražská 140, Příbram

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejnění nedostatečně anonymizovaných osobních údajů žalobce na webových stránkách <https://pribram.eu>, a to akademického titulu, jména a příjmení žalobce, adresy jeho trvalého pobytu a ID žalobcovy datové schránky, při zveřejnění poskytnuté informace ze dne 8. 12. 2016, č. j. DÚ/1018/67209/2016/OddSŘ/Šn, a trvající nejméně do 20. 2. 2019, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2 000 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

ř. s.“) podanou dne 9. 4. 2019 se žalobce domáhá, aby soud zakázal žalovanému pokračovat ve zveřejňování osobních údajů na webových stránkách žalovaného, eventuálně (v případě ukončení zásahu po podání žaloby) aby soud rozhodl, že uveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného bylo nezákonným zásahem.

2. Podle žalobce dochází ke zveřejňování jeho jména, příjmení, akademického titulu, adresy trvalého pobytu (která je i bydlištěm), ID datové schránky a také informace o tom, že podal žádost o informace a čeho se žádost týkala. Zmíněné osobní údaje byly zveřejněny v rámci odpovědi na žádost o poskytnutí informace ze dne 8. 12. 2016, č. j. DÚ/1018/67209/2016/OddSŘ/Šn, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), která byla podle žalobce ještě v době podání žaloby volně ke stažení na webové stránce žalovaného na adrese: X
3. Povinný subjekt má sice povinnost zveřejnit na internetu poskytnuté informace, to se však netýká osobních údajů žadatele (viz § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím). Žalovaný se sice pokusil o anonymizaci osobních údajů žalobce, avšak neúspěšně, neboť „začerněný“ text lze např. zkopírovat a poté vložit do libovolného textového editoru (např. Word, poznámkový blok), v němž je již „anonymizovaný“ text bez problémů čitelný. „Začernění“ lze rovněž odstranit v libovolném PDF editoru. „Anonymizovaný“ dokument rovněž umožňuje vyhledávat osobní údaje žalobce jak internetovým robotům (což lze prokázat tím, že se předmětný dokument objevuje ve výsledcích vyhledávače Google), tak uživatelům osobních počítačů pomocí klávesové zkratky CTRL+F. Je tedy zřejmé, že k řádné a úplné anonymizaci nedošlo, neboť osobní údaje žalobce lze ze zveřejněného dokumentu získat velmi snadným způsobem, kterého je schopen i velmi průměrný uživatel osobního počítače. Prostřednictvím žalovaným zveřejněných osobních údajů žalobce lze velmi snadno získat i další jeho osobní údaje, a to např. z živnostenského rejstříku nebo ze seznamu držitelů datových schránek.
4. Žalobce dále upřesnil, že před podáním této žaloby zaslal žalovanému dne 4. 2. 2019 předžalobní výzvu, na niž žalovaný reagoval vyjádřením v tom smyslu, že své pochybení napravil. Ve skutečnosti však k žádné nápravě nedošlo a předmětný dokument obsahující osobní údaje žalobce je na uvedené adrese nadále volně ke stažení.
5. Žalobce považuje zveřejňování osobních údajů v předmětných dokumentech za nezákonné a považuje je za zásah do svého práva na soukromí, na ochranu osobních údajů a práva na informační sebeurčení. Postupem žalovaného se cítí ohrožen, neboť zveřejnění jeho osobních údajů může vést k útokům na žalobce ze strany veřejnosti. Došlo rovněž k narušení práva na soukromý a rodinný život, neboť žalobce se nyní musí obávat o bezpečí nejen své, ale i své rodiny, žalovaný totiž na internetu zveřejnil mimo jiné i adresu žalobcova bydliště, kde žije spolu se svou rodinou. Podle žalobce nelze vyloučit, že bylo uveřejnění jeho osobních údajů žalovaným účelové s cílem odradit a zastrašit další potenciální žadatele o informace.
6. Dále žalobce uvedl, že podal žalobu rovněž z preventivních důvodů, neboť Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) dal jasně najevo, že nebude stíhat přestupky úřadů, které zveřejní osobní údaje žalobce.
7. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas svůj i svého advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů v rámci zveřejnění rozhodnutí soudu na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalobce k tomu dodal, že se nejedná o žalobní námítku, ale

upozornění pro Nejvyšší správní soud.

II. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že osobní údaje obsažené v uveřejněné informaci anonymizoval tím způsobem, že v elektronickém dokumentu vyplnil příslušné části textu černou barvou. Na základě upozornění žalobce ze dne 1. 2. 2019 adresovaného městu P., že uvedené úpravy lze s vynaložením pokročilých znalostí práce s příslušnými datovými formáty odstranit, žalovaný neprodleně učinil kroky k zamezení dalších možností úprav uveřejněných dokumentů způsobem, který žalobce popsal ve své „předžalobní výzvě“. O tom, že uvedená opatření byla neprodleně provedena, žalovaný informoval žalobce přípisem ze dne 5. 3. 2019.
9. Žalovaný má za to, že žaloba byla podána opožděně, neboť je zřejmé, že žalobce se o tvrzeném nezákonném zásahu dozvěděl nejpozději dne 28. 1. 2019 (datum odeslání „předžalobní výzvy“), ale žalobu podal až dne 10. 4. 2019. Nebyla tedy dodržena lhůta k podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s.
10. Přestože se žalobce neobrátil přímo na žalovaného, ale na město P., žalovaný odstranil ihned po doručení žalobcovy výzvy městu P. (tedy ještě dne 5. 2. 2019) příslušný dokument z elektronické úřední desky města P. a následně na ni umístil jiný datový soubor, v němž již anonymizace údajů nebyla provedena elektronicky, ale fyzicky před jeho elektronizací. Žalobcem požadovaná náprava tak byla sjednána již dne 5. 2. 2019, tedy více než dva měsíce před podáním žaloby. Je proto zjevné, že v dané situaci není namístě aplikovat právní závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, neboť právní a skutková povaha projednávané věci je značně odlišná.
11. Žalovaný se navíc domnívá, že způsob, jakým provedl anonymizaci údajů v elektronickém dokumentu obsahujícím poskytnutou informaci, odpovídal obvyklým technickým a odborným dovednostem a poznatkům správních úřadů při práci s datovými formáty souborů PDF v dané době (rok 2016). Žalovaný prostřednictvím svých pracovníků učinil všechny spravedlivě vyžadovatelné úkony k anonymizaci údajů žalobce v příslušném datovém souboru. K uveřejnění využil obecně důvěryhodného formátu souboru PDF, který byl v dané době obecně znám jako datový formát neumožňující změny uveřejněného dokumentu, tedy ani jeho deanonymizaci. Skutečnost, že příslušný datový formát, běžně užívaný správními orgány po celém světě, obsahoval vnitřní chybu, umožňující zpětné získání anonymizovaných dat, nelze v daném případě klást k tíži správního orgánu, ale k tíži autora příslušného softwaru.
12. Nadto, žalovaný se domnívá, že na údaje, které uvedl v odpovědi na žádost žalobce dne 8. 12. 2016, se nevztahovala výjimka podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný měl proto zákonnou licenci k uveřejnění celého textu poskytnuté odpovědi, neboť § 5 odst. 3 téhož zákona jasně stanoví, že se má informace poskytnout celá. Zůstává sporné, zda součástí takto poskytnuté informace jsou i údaje o žadateli, kterému je adresována. I pokud by však žalovaný pochybil tím, že osobní údaje žalobce učinil součástí poskytnuté informace, stalo se tak bezpochyby dne 8. 12. 2016, a to jednorázovým krokem žalovaného. Nešlo proto o trvající zásah, jak se snaží tvrdit žalobce.
13. Závěrem žalovaný doplnil, že považuje žalobu za součást opakovaných a šikanózních

podání žalobce vůči správním orgánům po celé České republice. Z obsahu podání v jejich vzájemné souvislosti je zřejmé, že žalobci ve skutečnosti nejde o ochranu jeho práv a zájmů, ale o generování formálních sporů za účelem záměrného vytváření nároků žalobce na náhradu nákladů fakticky nesmyslných soudních řízení na úkor veřejných rozpočtů.

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. K vyjádření připojil i svou reakci na žalobcovu předžalobní výzvu, v níž mimo jiné rovněž uznává své pochybení a vyjadřuje omluvu za toto pochybení.

III. Další podání účastníků

15. Žalobce v replice ze dne 20. 5. 2019 uvedl, že žalovaný nadále zveřejňuje předmětný dokument, ze kterého lze velmi snadno získat žalobcovy osobní údaje, a to na URL X. Žalobce zaslal soudu na CD videozáznam procesu „odanonymizování“ předmětného dokumentu, pořízený ke dni podání repliky. Dodal, že si soud může pravdivost jeho tvrzení sám ověřit pomocí libovolného internetového prohlížeče a zadání výrazu „X“ do vyhledávače Google. Tvrzení žalovaného, že po předžalobní výzvě chybnou anonymizaci dokumentu napravil, je proto zjevně nepravdivé. Protože nezákonný zásah stále trvá, nemohla být ani žaloba podána opožděně.
16. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný postupoval při anonymizaci v souladu s úrovní poznání v roce 2016. I v roce 2016 drtivá většina správních orgánů věděla, jak provést anonymizaci, aby ji nebylo možné obejít tím, že se „začerněný“ text jednoduše zkopíruje a vloží do libovolného textového editoru, nebo dokonce tak, že se „začernění“ odstraní v libovolném PDF editoru. Žalovaný nepostupoval dostatečně odborně a pečlivě, což není omluvou. Navíc žalovaný má samostatný odbor informačních technologií se třemi zaměstnanci, lze tak očekávat, že bude vědět, jak provést anonymizaci. Formát dokumentů PDF neumožňuje editaci a kopírování textu pouze tehdy, pokud to autor dokumentu nastaví, k čemuž v tomto případě prokazatelně nedošlo. Rozhodně se nejedná o chybu autora softwaru, jak se snaží tvrdit žalovaný, ale o chybu žalovaného. Většina správních orgánů byla schopna využít software pro vytváření PDF souborů takovým způsobem, že anonymizace byla provedena řádně, tj. bez možnosti získat anonymizované údaje způsobem popsáním v žalobě, ale i bez možnosti získat anonymizované informace internetovými vyhledávači.
17. Žalobce rozhodně žalovaného nešíkanoval a ani jej nenutil k tomu, aby zveřejnil jeho osobní údaje na internetu. Žalovaný se naopak tohoto nezákonného zásahu dopouští i přesto, že jej žalobce upozornil na to, že se jedná o postup nezákonný. Žalobce nerozumí tomu, proč by měl hradit náklady, které vznikly výhradně kvůli tomu, že žalovaný neumí provést anonymizaci souboru.
18. Žalovaný v duplice sdělil, že z datových úložišť, které ovládá a které jsou pod jeho kontrolou, předmětný soubor odstranil a nahradil daný dokument s fyzicky (nikoliv pomocí softwaru) anonymizovanými údaji žalobce. Problém dokumentu, na který odkazuje žalobce ve své replice, spočívá v tom, že se nejedná o dokument nacházející se na úložišti ani ve sféře vlivu žalovaného. Jde o adresu tzv. Google cache. V rámci předchozího vyhledávání dokumentů žalobcem pomocí aplikace Google došlo v datových úložištích uvedené aplikace k uložení původního souboru, který byl z internetových stránek žalovaného i jeho datových úložišť vymazán, nicméně v datových úložištích společnosti Google se původní soubor i nadále nachází bez možnosti žalovaného zajistit jeho odstranění. Aplikace Google totiž zná cestu k původní verzi

souboru PDF, i když na internetových stránkách žalovaného na něj již není odkaz. Žalobce tak požaduje po žalovaném, aby činil něco, co není z jeho strany technicky možné. Odstranění daného souboru z úložišť aplikace Google se žalobce musí domáhat vůči provozovateli takové aplikace, nikoliv vůči žalovanému, který nemá možnost takovou činnost provést.

19. Spolu s postoupením spisu žalovaný připojil vyjádření vedoucího dopravního úřadu žalovaného Mgr. J. N. Mgr. N. stručně shrnul skutkové okolnosti – dne 6. 12. 2016 žalovaný obdržel podání žádosti o informace žalobcem jakožto zmocněncem jiného účastníka řízení. Žádost byla vyhodnocena jako oprávněná a žadateli byla dne 8. 12. 2016 zaslána odpověď včetně veškerých požadovaných informací. Odpověď byla následně anonymizována prostřednictvím MS Office Word. U údajů podléhajících anonymizaci byla provedena změna barvy pozadí na černou, tak aby došlo ke splnutí barvy pozadí a textu, čímž došlo ke zneviditelnění textu. Takto upravený dokument byl následně převeden do formátu pdf a odeslán ke zveřejnění příslušnému odboru. Téhož dne (8. 12. 2016) došlo k uveřejnění takto anonymizované odpovědi na webových stránkách města P. Na základě námtkové kontroly webových stránek provedené Ing. B. (pověřenec pro ochranu osobních údajů) bylo zjištěno, že specifickým způsobem manipulace s výše uvedeným PDF souborem lze zobrazit anonymizované údaje. Vedení žalovaného proto vyzvalo *en bloc* vedoucí odborů k revizi všech zveřejněných informací a ke sjednání nápravy v případě zjištění závad. Dopravní úřad tedy „reanonymizoval“ veškeré jím zveřejněné informace (celkem 21) tak, aby již nemohly být dešifrovány. Ireverzibilní anonymizace osobních údajů všech chybně anonymizovaných dokumentů byla dokončena ke dni 20. 2. 2019. Mgr. N. dále uvedl, že jako osoba poskytující informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v roce 2016 nedisponoval technickými znalostmi, že existuje způsob, kterým lze elektronicky „začerněné“ údaje v souboru PDF zviditelnit.
20. Žalobce v triplice doručené dne 1. 11. 2019 zpochybnil pravdivost tvrzení žalovaného, že dokument, na který žalobce odkazuje ve své replice, je údajně pouze na serveru Google v tzv. cache a že žalovaný nemá možnost, jak dosáhnout jeho odstranění. Již ze žalobcem předloženého videozáznamu je patrné, že z vyhledávače Google vede odkaz přímo na web žalovaného (URL adresa X), ze kterého se předmětný dokument také stáhne poté, kdy uživatel na uvedený odkaz ve vyhledávači Google tzv. klikne. V okamžiku, kdy totiž uživatel umístí kurzor myši na odkaz ke stažení předmětného dokumentu, se vlevo dole v libovolném internetovém prohlížeči objeví řádek s URL adresou, na kterou označený odkaz vede, což je v tomto případě výše uvedená URL adresa.
21. Není tedy pravdivé tvrzení žalovaného, že by předmětný dokument bylo možné stáhnout ze serveru Google, neboť ve skutečnosti vede odkaz na web žalovaného (www.pribram.eu). Google pouze zobrazuje odkaz ke stažení předmětného dokumentu ze serveru žalovaného. Žalovaný si ostatně tohoto nejspíše je sám dobře vědom, neboť jak současně v duplice uvádí (a protiřečí si tak), Google nadále zná cestu k původní verzi souboru PDF, i když na internetových stránkách žalovaného na něj již není odkaz. Jak přitom plyne i ze stanoviska ÚOOÚ č. 1/2011, nepostačuje, pokud je z webu správního orgánu odstraněn odkaz ke stažení dokumentu obsahujícího osobní údaje, ale je nezbytné jej odstranit ze serveru, protože internetové vyhledávače nadále mohou zobrazovat odkaz k jeho stažení, pokud jej indexovaly. Tomu by však žalovaný zabránil, pokud by zakázal indexaci svého webu internetovými roboty, což je ostatně podle ÚOOÚ jediný možný

zákonný způsob, jak zveřejňovat osobní údaje. K zákazu indexace však zjevně nedošlo, protože jinak by se předmětný dokument nezobrazoval ve výsledcích vyhledávače Google.

22. Žalovaný nadto zcela nepřiléhavě hovoří o „cache“, neboť cache se neukládá na server Google nebo jakékoli jiné webové stránky, ale na disk konkrétního uživatele, který si webovou stránku používající cache prohlíží. Webová cache totiž slouží k ukládání předchozích odpovědí od webových serverů. Informace uložené v cache mohou být znovu využity, a tím je možné snížit vytížení přenosových cest počítačových sítí a též zátěž webových serverů, jakož i rychlost načítání webů. Webová cache je obvyklou součástí webového prohlížeče.
23. Ovšem i kdyby bylo pravdivé tvrzení, že předmětný dokument není umístěn na webu žalovaného (což však prokazatelně je), neznamená to podle žalobce, že by žalovaný za zveřejňování takového dokumentu neodpovídal. Je to totiž žalovaný, kdo tento dokument zveřejnil a kdo umožnil společnosti Google, aby jeho obsah indexovala. Je to tedy opět žalovaný, kdo má povinnost zajistit, aby takto uniklé osobní údaje žalobce nebyly nadále neoprávněně zpracovávány, a to např. kontaktováním společnosti Google. Nelze proto souhlasit se žalovaným, že není technicky možné zajistit odstranění osobních údajů ze serveru Google, protože stačí o odstranění osobních údajů společnost Google požádat. Podstatné je však především to, že předmětný dokument je zveřejněn na serveru žalovaného, nikoli na serveru Google. K triplice žalobce připojil text stanoviska ÚOOÚ č. 1/2011.
24. V odpovědi k žádosti soudu, aby žalovaný předložil (má-li je k dispozici) logy serveru nebo redakčního systému dokládající, že a kdy proběhla operace smazání sporného dokumentu z elektronické úřední desky města P., žalovaný dne 16. 6. 2022 sdělil, že sporná informace nebyla zveřejněna v systému úřední desky města P., ale pouze na internetových stránkách města P. Z tohoto důvodu nejsou k uveřejnění ani následně změně obsahu uveřejnění k dispozici logy serveru nebo redakčního systému. Redakční systém nicméně u jednotlivých uveřejněných souborů, tedy i u souboru obsahujícího předmětné informace, eviduje údaje o době jeho uveřejnění na internetových stránkách města P. Žalovaný proto připojil snímek (print-screen) obrazovky redakčního systému, ze kterého je podle něj zřejmé, že původně chybně anonymizovaný dokument byl uveřejněn na internetových stránkách města P. dne 8. 12. 2016 a následně byl dne 20. 2. 2019 nahrazen opraveným dokumentem. Žalovaný dodal, že s ohledem na to, že nejde o údaje podléhající režimu úřední desky, neobsahuje redakční systém internetových stránek města P. adekvátní funkcionality na sledování a zpětnou autentifikaci jednotlivých operací (krom výše uvedeného). Závěrem žalovaný podotkl, že zákon o svobodném přístupu k informacím neřeší otázku, zda či nakolik musí být uveřejněné informace zpětně dohledatelné a zejména po jakou dobu musí být pomocí dálkového přístupu veřejnosti dostupné.

IV. Jednání před soudem

25. Na jednání dne 29. 6. 2022 žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na písemná podání. Zdůraznil, že nerozumí smyslu žaloby, neboť zjednal nápravu bez zbytečného odkladu po upozornění žalobce a poděkoval žalobci za toto upozornění. Sporný soubor byl smazán dne 20. 2. 2019. K tomu žalovaný odkázal na snímek (print-screen) z redakčního systému webových stránek města P., který připojil k vyjádření

k žalobě. Žalovaný setrval na stanovisku, že žaloba byla podána opožděně, neboť se podle něj nejednalo o trvající zásah. Spor je podle něj zřejmě motivován snahou o náhradu nákladů řízení a vůči žalovanému má šikanózní charakter. Žalovaný proto navrhl, aby žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení ani v případě úspěchu žaloby.

26. Žalobce ani jeho zástupce se bez omluvy nedostavili, ačkoliv byli k jednání řádně předvoláni. Soud proto věc projednal za jejich nepřítomnosti v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s.
27. Soud provedl důkaz kopií snímků (print-screenů), které žalobce připojil k žalobě. Jednalo se o snímek obrazovky s výsledky vyhledávání webového prohlížeče Google se zadanými slovy pro vyhledávání „X“; ve spodní části snímku je na pracovní ploše počítače uvedeno datum 1. 2. 2019. Jednou z položek, které byly podle snímku vyhledány je dokument označený jako „MĚSTSKÝ ÚŘAD P.“ a je u něj uvedena adresa X. Dále se jednalo o snímek, na němž je zobrazen sporný dokument se začerněnými údaji žalobce, přičemž ve spodní části snímku je uvedeno datum 1. 2. 2019 a ve vyhledávacím řádku je uvedena adresa X.
28. Dále soud provedl důkaz videozáznamem na CD nosiči, který žalobce připojil k replice. Videonahrávka zobrazuje vyhledání sporného dokumentu po zadání slov „X“ do vyhledávače Google, v němž se jako jedna z položek zobrazí X. Dále je z videonahrávky patrný postup při deanonymizaci osobních údajů žalobce, obsažených v dokumentu zveřejněném na výše uvedené adrese. Z videonahrávky je patrné datum 20. 5. 2019 zobrazené na pracovní ploše osobního počítače.
29. Vzhledem ke skutečnosti, že datum na pracovní ploše počítače lze nastavit, si soud v rámci úřední činnosti dne 6. 9. 2019 ověřil postupem, který žalobce demonstroval ve zmíněné videonahrávce, že dokument byl stále dohledatelný prostřednictvím vyhledávače Google a bylo možné jej deanonymizovat způsobem popsáním žalobcem. Soud při jednání provedl důkaz kopií snímků (print-screenů) a úředním záznamem, které dne 6. 9. 2019 pořídil Mgr. R. G., tehdejší asistent soudce zdejšího soudu.
30. Při jednání soud zároveň zjistil, že ke dni vydání tohoto rozsudku již není možné žalobcem namítaný dokument na webových stránkách města P. dohledat.
31. Dále soud provedl důkaz snímkem (print-screenem) z redakčního systému webových stránek města P., který žalovaný připojil k vyjádření ze dne 16. 6. 2022. Z tohoto snímku je patrné, že sporný dokument byl zveřejněn dne 8. 12. 2016 a nahrazen jiným souborem dne 20. 2. 2019.
32. Soud provedl důkaz také stanoviskem ÚOOÚ č. 1/2011, podle kterého nikoliv výjimečně dochází k situaci, kdy listiny zveřejněné prostřednictvím elektronické úřední desky obsahují osobní údaje, které zůstávají za použití internetových vyhledávačů přístupné i určitou dobu poté, kdy byly z elektronické úřední desky odstraněny. K tomu, aby byla dodržena pravidla ochrany osobních údajů je proto potřeba použít některého z běžně dostupných nástrojů, který zamezí indexování příslušných webových stránek, resp. jejich ukládání do cache internetového vyhledávače. Dále stanovisko vysvětluje, že v případě indexování stránek je softwarový nástroj (program – robot), který indexaci a cachování stránek provádí, schopen po určité době odstranit záznam o stránce či souboru (včetně otisku z cache), které již na předchozím umístění nenalezne. Webové dokumenty tak zůstávají dohledatelné a přístupné prostřednictvím vyhledávače ještě po dobu,

než robot vyhledávače provede jejich reindexaci. Při zobrazení z cache jsou přitom přístupné i stránky či soubory, které již byly odstraněny, pokud je jejich otisk uložen na serveru vyhledávače. V případě webových archivů, které uchovávají webové stránky trvale, lze nadbytečnému ukládání stránek obsahujících osobní údaje předejít k ochraně osobních údajů ohleduplným nastavením práv pro přístup výše zmiňovaných robotů.

33. Dále stanovisko uvádí, že jsou-li osobní údaje po uplynutí zákonem stanovené doby, po kterou měly být listiny způsobem umožňujícím dálkový přístup zveřejněny, dále přístupné v podstatě neomezenému okruhu osob, je nutné tento stav považovat za porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnosti přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů. Úřad má přitom za to, že správným postupem z hlediska ochrany osobních údajů je obecný zákaz indexování listin s osobními údaji, které jsou umístovány na elektronické úřední desky, což současně znamená i zákaz jejich cachování. Účelem zpřístupnění osobních údajů respektive konkrétních dokumentů uvedeným způsobem totiž není „automatické“ umožnění předat a sdružovat údaje zveřejněné na jednotlivých úředních deskách do úložišť mimo působnost orgánů veřejné správy, ani trvale uchovávat, prohledávat nebo profilovat dokumenty s osobními údaji, u nichž zákon přesně stanovil některé způsoby zpracování, a to včetně doby tohoto zpracování. Dále ÚOOÚ zdůrazňuje, že v případě odstranění dokumentu z webové stránky nestačí pouhé odstranění odkazů na tento dokument (stránku), ale je nezbytné jej fyzicky z webového serveru odstranit nebo alespoň přesunout do jeho zabezpečené části.
34. Soud naopak neprovedl důkaz předžalobní výzvou datovanou 1. 2. 2019, reakcí žalovaného na předžalobní výzvu ze dne 5. 3. 2019 ani sdělením ÚOOÚ ze dne 13. 2. 2018, neboť tyto dokumenty považoval za nadbytečné pro posouzení rozhodných otázek.

V. Posouzení věci soudem

V.1 Včasnost žaloby

35. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že žaloba byla podána opožděně z důvodu nedodržení subjektivní lhůty dvou měsíců stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s.
36. Jednání žalovaného, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, nelze považovat za jednorázové, neboť mělo spočívat v kontinuálním veřejném zpřístupnění informací obsahujících osobní údaje žalobce na internetových stránkách žalovaného po určitou dobu. V posuzované věci je nesporné, že dne 8. 12. 2016 žalovaný vyvěsil na elektronické úřední desce dokument obsahující reverzibilně anonymizované osobní údaje žalobce. Žalovaný nepopírá, že přinejmenším po určitou dobu tento stav trval. Takové jednání je třeba považovat za trvající.
37. Subjektivní i objektivní lhůtu pro podání zásahové žaloby v případě trvajícího zásahu je třeba odvíjet až od jeho ukončení. Tento závěr potvrdil Ústavní soud sp. zn. II. ÚS 635/18, přičemž soud nesouhlasil se žalovaným, že by závěry daného nálezu

nebyly na posuzovanou věc aplikovatelné. Ústavní soud vyslovil k počítání lhůt pro podání zásahové žaloby v případě tzv. trvajících zásahů obecné úvahy, které lze bezpochyby vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Zejména zdůraznil, že o neukončeném trvajícím zásahu se dotčený jednotlivec znovu a znovu „dozvídá“. Lhůta k podání žaloby tedy ve skutečnosti začíná běžet každý den znovu. Dokud trvajících zásahů není ukončen, nemůže lhůta pro podání zásahové žaloby uplynout.

38. Mezi účastníky je sporné, kdy namítaný zásah skončil, zda dne 5. 2. 2019 (viz vyjádření žalovaného k žalobě), příp. k 20. 2. 2019 (kdy měla být podle žalovaného dokončena oprava chybně anonymizovaných dokumentů, jak vyplývá z vyjádření vedoucího dopravního úřadu Mgr. N. i z vyjádření žalovaného ze dne 16. 6. 2022), nebo zda trval i po tomto datu ještě ke dni podání žaloby či dokonce ještě ke dni podání repliky, jak tvrdí žalobce.
39. Tento spor však nemá vliv na posouzení včasnosti žaloby, neboť i žalovaný připouští, že k nahrazení sporného dokumentu došlo vložením opraveného dokumentu ke dni 20. 2. 2019. Přinejmenším do tohoto data žalobcem tvrzený zásah trval a od něj je třeba v souladu s výše uvedenou judikaturou odvíjet dvouměsíční subjektivní lhůtu pro podání žaloby. Žalobu podanou dne 9. 4. 2019 (tedy méně než 2 měsíce od žalovaným tvrzeného ukončení trvajících zásahů) je proto třeba považovat za včasnou.
40. Pro úplnost soud doplňuje, že s ohledem na výše uvedené nepovažuje pro posouzení včasnosti nyní předložené žaloby za rozhodné, zda byl v době podání žaloby sporný dokument dostupný přímo na stránkách žalovaného, ze serveru žalovaného nebo jej bylo možné stáhnout z tzv. cache vyhledávače Google, tedy z jeho archivu, který umožňuje v případě indexovaných webových stránek zobrazit i webové stránky, které jsou z webového serveru dočasně nebo permanentně nedostupné, neboť podstatné je, že sám žalovaný tvrdí, že k opravě anonymizace přistoupil méně než 2 měsíce před podáním žaloby.

V.2 Další podmínky řízení

41. Žalobce primárně požadoval, aby soud nařídil žalovanému upuštění od nezákonného zásahu, spočívajícího ve zveřejňování osobních údajů žalobce, a eventuálně – pro případ, že by v době rozhodování soudu zásah již netrval – požadoval, aby soud konstatoval protiprávnost zveřejnění žalobcových osobních údajů žalovaným.
42. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná tehdy, pokud se lze ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to ovšem neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. V takovém případě není uplatnění jiných prostředků ochrany práv žalobce podmínkou přípustnosti žaloby. S ohledem na skutečnost, že zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, účinný do 24. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), tedy v době před podáním žaloby, neposkytoval žalobci jiný právní prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., byla žaloba přípustná.
43. S ohledem na to, že při jednání bylo prokázáno, že v době rozhodování soudu již nezákonný zásah netrval, soud rozhodl tímto rozsudkem pouze o deklaratorním žalobního petitu, v němž žalobce žádal určení, že výše popsany zásah žalovaného byl nezákonný.
44. Soud tedy shrnuje, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu

oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde o žalobu projednatelnou. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době v době zásahu (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.).

V.3 Posouzení žalobních bodů

45. Podání žalobce je žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s., ze kterého plyne, že *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen ‚zásah‘) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
46. Soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, a to podle algoritmu vymezeného Nejvyšším správním soudem již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle citovaného rozsudku *„je ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (‚zásahem‘ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožit opakovaní ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* Poslední z uvedených podmínek byla novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení jen toho, že zásah byl nezákonný.
47. Právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *„má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“*
48. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se osobním údajem rozumí *„jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.“* Zmínit lze též novelu provedenou zákonem č. 439/2004 Sb., kterou byl z citovaného ustanovení vyjmut dovětek: *„O osobní údaj se nejedná, pokud je třeba ke zjištění identity subjektu údajů nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků.“*
49. S účinností od 24. 4. 2019 byla daná problematika upravena zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“). Tento zákon ve svém § 4 odst. 1 odkazuje na definici osobního údaje stanovenou čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení GDPR“), které je v členských státech Evropské unie přímo použitelné s účinností ode dne 25. 5. 2018. Podle něho jsou osobními údaji *„všecké informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen ‚subjekt údajů‘); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo,*

lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.“

50. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce požádal žalovaného o poskytnutí konkrétních informací týkajících se vybraného správního řízení. Sdělením ze dne 8. 12. 2016 žalovaný žalobci požadované informace poskytl. Tento dokument žalovaný zveřejnil podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím na své webové stránce. Údaje týkající se žadatele (tj. žalobce) sice byly ve zveřejněném dokumentu „začerněny“, avšak podle zjištění žalobce byly jeho osobní údaje po jejich překopírování do textového editoru nadále čitelné a dohledatelné prostřednictvím vyhledavače Google. Anonymizace osobních údajů žalobce tak nebyla provedena důsledně, což ostatně připouští i žalovaný.
51. V projednávané věci byl zveřejněn akademický titul, jméno a příjmení žalobce, adresa trvalého pobytu (resp. bydliště) a identifikátor datové schránky žalobce. Z uvedených údajů lze nepochybně jednoznačně určit konkrétní osobu, tedy žalobce. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, č. 1844/2009 Sb. NSS, konstatoval, že: *„[p]lná identifikace fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznámá nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu ‚osobní údaj‘ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů.“* Z uvedeného tak vyplývá, že v dnešní době postačí uveřejnění mnohem méně informací o dané osobě, na základě kterých ji lze kontaktovat, než tomu bylo před masivním nástupem komunikačních technologií (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37). V posuzovaném případě ale byly uveřejněny dokonce takové informace, na jejichž základě bylo možné žalobce kontaktovat bez větších komplikací. Je tedy nutné uzavřít, že žalovaný uveřejnil údaje o žalobci, které splňují definici § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a jednalo se tedy o osobní údaje žalobce.
52. Soud zdůrazňuje, že není rozhodné, že k uveřejnění osobních údajů žalobce došlo neúmyslně – žalovaný se hájil tím, že příslušný pracovník neměl v době zveřejnění potřebné znalosti o tom, že lze elektronicky „začerněné“ údaje ve zveřejněných PDF dokumentech opět deanonymizovat. Mezi pojmové znaky nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. totiž zavinění nepatří. Rovněž tak nelze vyvinít žalovaného z porušení zákonné povinnosti s poukazem na to, že v roce 2016 způsob anonymizace údajů v elektronickém dokumentu, obsahujícím poskytnutou informaci, odpovídal obvyklým technickým a odborným dovednostem a poznatkům správních úřadů při práci s datovými formáty souborů PDF v té době (rok 2016). V daném případě se nejednalo o vnitřní systémovou chybu poskytovatele používaného software (dokumenty ve formátu PDF), ale o neodborný způsob užívání tohoto software ze strany příslušných pracovníků žalovaného. V této souvislosti lze poukázat i na stanovisko č. 1/2011 ÚOOÚ, které byť se jedná o nezávazný dokument, poukazovalo již v roce 2011 na rizika spojená s indexováním webových stránek a nezakázáním přístupu robotů v případě dokumentů, které sice byly z oficiálních stránek úřadu odstraněny, nicméně mohou zůstat právě v důsledku indexace nadále přístupné.
53. Soud dále nepřisvědčuje pochybnosti žalovaného, že součástí poskytnutých informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím mají být i údaje o žadateli. Jak

vyplývá z citovaného § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a novely tohoto zákona provedené zákonem č. 439/2004 Sb., jakož i z citovaného zákona o zpracování osobních údajů, respektive z nařízení GDPR, splňují uveřejněné údaje definici osobního údaje, který je chráněn těmito právními předpisy. Mezi žalobcem a žalovaným přitom není sporné, že osobní údaje žalobce byly na webových stránkách žalovaného uveřejněny sice v anonymizované podobě, avšak tato anonymizace byla z pozice uživatelů internetu reverzibilní.

54. Podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *„do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informací postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující její obsah.“* V komentáři Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, je k citovanému ustanovení mj. uvedeno, že: *„[n]a druhou stranu je samozřejmě možné zveřejnit i celou zaslanou odpověď (např. naskenováním dopisu), v tomto případě je ovšem nutné anonymizovat osobní údaje žadatele, neboť zákon ukládá zveřejnit poskytnuté informace a nikoli celý obsah odpovědi na žádost (vlastně se zde přiměřeně uplatní postup podle § 12, ve spojení s § 8a, tzv. zveřejnění informace s výjimkami předvídanými zákonem o svobodném přístupu k informacím.“*
55. Ostatně výkladem citovaného ustanovení v souvislosti se zásahem do práva na ochranu osobních údajů (mj. i žadatelů o informace) se opakovaně zabýval též Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Konstatoval, že i následné zveřejnění (konkrétnímu žadateli) poskytnuté informace *„představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli“* (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40). V rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, Nejvyšší správní soud konstatoval, že byly-li povinnému subjektu osobní údaje poskytnuty výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, byl tento účel plně zkonzumován již vyřízením žádosti, s tím, že *„[j]akékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá, a k dosažení popsaného účelu to není jakkoliv nezbytné.“* Na tuto myšlenku Nejvyšší správní soud dále navázal tím, že pokud není skupina údajů, které dotčenou osobu (žadatele) identifikují, potřebná z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, je při zveřejňování již poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup *„úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřijatelnému zveřejnění osobních údajů“* (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47).
56. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *„povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“* Tímto předpisem byl v době do 24. 4. 2019 zákon o ochraně osobních údajů a od tohoto data zákon o zpracování osobních údajů, které obsahují výjimky, na jejichž základě je možné osobní údaje konkrétní osoby zveřejnit. Příklad žalobce však – bez bližší znalosti jeho osoby –

nenaplnuje podmínky žádné ze stanovených zákonných výjimek. Za takové situace žalovaný byl povinen uveřejnit informace, jež poskytoval na základě žádosti o informace podané žalobcem, ovšem nebyl oprávněn poskytnout současně s těmito informacemi i osobní údaje žalobce, neboť ho k tomuto neopravňoval zákon o svobodném přístupu k informacím a ani (nejprve) zákon o ochraně osobních údajů ani zákon o zpracování osobních údajů (pro případ, že by zásah trval ještě nějakou dobu i po 25. 4. 2019, přičemž přesné datum ukončení zásahu není podstatné, nedošlo-li k ukončení dříve než dva měsíce před podáním žaloby, viz výše k otázce včasnosti).

57. Z toho však bez dalšího nevyplývá, že se žalovaný coby povinný subjekt zveřejněním osobních údajů žalobce jako žadatele v rámci postupu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nutně dopustil nezákonného zásahu, jak žalobce dovozuje. Vždy je totiž třeba posuzovat, zda tímto postupem žalovaný (povinný subjekt) nepřiměřeně zasáhl zejména do práva na zachování lidské důstojnosti žalobce a do jeho práva na ochranu soukromého či osobního života.
58. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47, připustil určitou výjimku, kdy je žadatel o informace povinen vzhledem ke svému statusu strpět, že veškeré jeho údaje nejsou při tomto postupu anonymizovány. Jedná se o ty subjekty, které podávají žádosti o poskytnutí informací v pozici profesionálů, tj. podání žádosti představuje součást jejich profesního života. Není zde totiž ve hře ochrana jejich soukromí, neboť na ně v této roli dopadá právní názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, jehož závěry o smyslu a podstatě anonymizace a ochrany osobních údajů jsou pro svou obecnou platnost plně přenositelné.
59. Soudu je přitom z úřední činnosti známo (např. z věcí vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 43 A 12/2019, 55 A 5/2018, 45 A 38/2017, ale i z mnoha dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu, z nichž některé jsou zmíněny v rámci odůvodnění tohoto rozsudku), že se žalobce systematicky věnuje zastupování osob ve správních řízeních, přičemž i v této věci byly jeho osobní údaje zveřejněny v návaznosti na žádost o poskytnutí informací, která souvisela právě s jeho profesními aktivitami. Nelze odhlédnout od četnosti žádostí o poskytnutí informací, které žalobce podává, z níž rovněž vyplývá, že se nemůže jednat pouze o zájmy běžné soukromé osoby. Ostatně tentýž právní názor ve skutkově i právně obdobné věci žalobce aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 As 235/2019-56. Zde Nejvyšší správní soud opětovně zdůraznil, že osoby vstupující do řízení o poskytnutí informací jako profesionálové, u nichž je tato agenda součástí jejich profesního, a nikoliv soukromého života, se nemohou dovolávat ochrany soukromí, informačního sebezurčení a osobních údajů. Ani u těchto osob však není povinnost snést uvedení osobních údajů bezbřehá.
60. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 242/2019-47 ve skutkově i právně obdobné věci žalobce, kde došlo ke zveřejnění pouze jeho jména, příjmení a města, uvedl, že žalobce coby profesionál „*musí snést toto minimalistické uvedení jeho osobních údajů, podobně jako by je musel snést v podobné situaci advokát, který by podával žádost o informace*“. Konstatoval tedy, že lze připustit zveřejnění takových údajů, aby bylo zjevné, že táž osoba podává obdobné žádosti o informace u různých městských úřadů, ale zároveň, aby ji nebylo možno jasně ztotožnit mezi všemi osobami téhož jména.
61. Soud proto posoudil rozsah zveřejněných osobních údajů v této věci, přičemž ale dospěl k závěru, že se v projednávané věci o výše popsané minimalistické uvedení osobních

údajů nejedná. Žalovaný tak nepostupoval v souladu s předestřenou zásadou proporcionality, zveřejnil-li při postupu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím akademický titul, jméno a příjmení žalobce, *v kombinaci s* jeho adresou trvalého pobytu (resp. bydliště) a identifikátorem datové schránky. Jedná se totiž v souhrnu nepochybně o takové údaje, na základě kterých je možné jeho osobu jednoznačně určit. V daném případě tak byly zveřejněny údaje, na jejichž podkladě mohl být žalobce zcela nesporně a nezaměnitelným způsobem identifikován mezi všemi osobami téhož jména a příjmení.

62. Na základě shora uvedeného tak nelze než dospět k závěru, že žalovaný uveřejnil osobní údaje žalobce nezákonně, žalobce byl přímo zkrácen na svém právu na ochranu osobních údajů a že zásah v podobě zveřejnění osobních údajů žalobce byl bez ohledu na účel zveřejnění zaměřen proti žalobci. Zásah žalovaného namítaný žalobcem byl tedy nezákonný.
63. K žádosti žalobce a jeho zástupce, aby nebylo zveřejňováno toto rozhodnutí na webových stránkách NSS, soud konstatuje, že v této věci není v postavení subjektu, kterému by příslušelo o případném zveřejnění rozhodovat, navíc jak již v obdobné věci (s tímž zástupcem) konstatoval NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 1 As 187/2019-47), proti jehož činnosti námitka směřuje, tato otázka se nijak nedotýká předmětu řízení, přičemž zveřejňování rozsudků NSS se nikterak nevymyká praxi ostatních vysokých soudů.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

64. Na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl soud k závěru, že byly splněny všechny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým zásahem, který byl v rozporu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím (tedy nezákonný), žalobce přímo zkrátil na jeho právech a tento zásah byl zaměřen přímo vůči žalobci. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy soud určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci byl nezákonný.
65. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož soud může výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Žalobce byl ve věci procesně úspěšný, nicméně soud dospěl k závěru, že zde jsou okolnosti, které odůvodňují přiznání náhrady nákladů pouze z části. Soud nepochybně, že žalobce se mohl cítit dotčen na svých právech tím, že jeho osobní údaje byly v důsledku nesprávné anonymizace ze strany žalovaného veřejně dostupné na internetu, a to i v době podání žaloby, kdy přinejmenším trvaly důsledky pochybení žalovaného. Důvod pro podání žaloby, v níž by bylo alespoň deklarováno, že postup žalovaného byl nezákonný, tedy existoval. Zároveň je ovšem soudu známo, že žalobce vede stejný typ řízení před soudy ve velkém počtu (viz výše bod 59) a nechává se zastupovat tímž advokátem, přestože je zřejmé, že žalobu postačovalo napsat pouze jednou a nebylo potřeba opakované zastoupení advokátem. Ostatně na jednání soudu se žalobce ani jeho advokát nedostavili. Vzhledem k těmto okolnostem se uplatňování náhrady nákladů za zastoupení jeví jako snaha žalobce sankcionovat žalovaného za pochybení, které již žalovaný napravil a za které se žalobci již i omluvil. Z těchto důvodů soud vyhodnotil náklad na zastoupení advokátem jako vynaložený nedůvodně, a proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu zaplaceného soudního poplatku za žalobu. Náhradu nákladů řízení v celkové

výši 2 000 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu